

PREMIŠLJEVANJE O BOŽJI BESEDI - OKTOBER 2022

V veselem praznovanju beatifikacije Pauline Marie Jaricot

nedelja, 23. oktober, 2022

30. navadna nedelja

Konec svetovnega misijonskega tedna 2022

Sir 35,12-14,16-18; Ps 34; 2 Tim 4,6-8,16-18; Lk 18,9-14

Premišljujmo

V našem premišljevanju, ki je nekoliko daljše kot običajno, ne smemo pozabiti na temo Svetovnega misijonskega tedna, in sicer: [vi] **boste moje priče (Apd 1,8)**. K čemu je poklican kristjan, če ne k temu, da bi bil verodostojna priča Jezusa Kristusa? Napoteni smo na *Apostolska dela* in na misijonsko življenje prvih kristjanov. Jezus je rekel svojim apostolom: »Ni vaša stvar, da bi vedeli za čase in trenutke, ki jih je Oče določil v svoji oblasti. Toda prejeli boste moč, ko bo Sveti Duh prišel nad vas, in **boste moje priče** v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji ter do skrajnih mej sveta.« (Apd 1,7-8). Preden razjasnimo, kaj pomeni biti pričevalec, se spomnimo, da je papež Frančišek zapisal, da so *Apostolska dela* knjiga, ki jo imajo učenci misijonarji vedno pri roki. Knjiga je tista, ki pripoveduje, kako se mora vonj evangelija širiti po poteh učenca misijonarja in vzbujati veselje, ki ga lahko daje samo Duh.

Kaj pomeni biti priča? Pričevati o čem, o kom, komu in kako? Pričevati o tem, kar smo videli in slišali, namreč Jezusa, križanega in vstalega. Nemudoma moramo vzpostaviti povezavo med pričevalci in mučenci. Pričevalec, tako kot mučenec, saj imata ti dve besedi isti koren, je tisti, ki je bil prisoten med dogodkom in lahko zato pove, kar je videl in slišal, na primer med sojenjem. Naj preprosto omenimo, da lahko tudi predmet služi kot priča, znamenje, bodisi kot stela (antična nagrobna plošča ali steber iz kamna z napisom ali reliefom – op. prev.), ki velja za zgodovinsko pričevanje o pogodbi o zavezi. Ko rečemo, da smo priča ali pa da pričujemo za nekoga, ima to zelo veliko težo. Obe Tabli Postave lahko štejemo za močno znamenje zaveze, sklenjene med Izraelom in njegovim Bogom. Lahko pa bi govorili tudi o pričevanju med sorodniki in prijatelji, o statutu in seveda o Bogu, ki kliče moške in žene, da bi pričevali zanj. Mi kristjani smo povabljeni, da pričamo o tem, kar smo videli in slišali, namreč o Kristusu, natančneje o Jezusovem življenju, njegovih čudežih, njegovem nauku, skrbi za grešnike, uboge in male, predvsem pa o njegovi smrti in vstajenju, izrazu Ljubezni Trojice. Seveda nismo bili navzoči, ko je Jezus, kot zmagovalec nad smrtjo, vstal iz groba, vendar so priče, ki so ga videle po njegovem vstajenju, verodostojne, in njihovo pričevanje je prišlo do nas. Mnogi so umrli kot mučenci, ki so pričevali zanj: nemogoče jim je bilo molčati; raje so trpeli mučenje, kot da ne bi pričevali zanj.

Vsak od nas je v veri doživel srečanje z vstalim Gospodom. Zato se lahko vsak od nas tega zaveda; lahko slovesno razglašča, da je Gospod Jezus vstal; lahko jamči... Sveto pismo o tem priča; o tem pričajo življenja in mučeništva prvih kristjanov; zgodovina Cerkev o tem priča in danes lahko Jezusa vsak izmed nas predstavi kot zvesto pričo, tistega, ki je pričeval o ljubezni svojega Očeta, ki se je razodel kot naš Oče. Prvi voditelji Cerkev, papež, škofje, duhovniki, redovnice in redovnice lahko pričujejo za Kristusa in celo posvetijo svoje življenje, da ga oznanjajo in pritrjujejo, da je edini Odrešenik sveta in da mora biti oznanjan povsod po svetu, kot edini Odrešenik. On, zvesta priča, se je razodel vsakemu izmed nas in nas pošilja, da bi pričevali o njegovi ljubezni, njegovem miru in njegovi pravičnosti. Pošilja nas na delo, z njim in v Duhu, da bo prišlo Kraljestvo. Po zgledu Dvanajsterih in številnih misijonarjev, nas kot krščene pošilja, ne glede na cerkveno odgovornost, da bi pričevali o božji ljubezni, ki se kaže v celotnem Jezusovem življenju, njegovi smrti na križu,

njegovem vstajenju, pošiljanju Svetega Duha, življenju prvih krščanskih skupnosti, življenju Cerkve skozi stoletja itd., ne da bi pozabili na številne misijonarje in mučence.

Najprej smo povabljeni, da bolje razumemo, da je Sveti Duh pravi začetnik apostolskega poslanstva, kakor je bil začetnik samega Jezusovega poslanstva (Lk 4,1). Vodi ga Duh, ki ga je prejel ob krstu. Oznanjen Jezusu in izlit od njega (Apd 2,33), je Sveti Duh sprejet v povezavi s krstom v Jezusovem imenu (Apd 1,5). Daje se predvsem za namene oznanjevanja in pričevanja (Apd 4 8,31; 5,32; 6,10). Posreduje tako, da deluje v skladu z ravnanjem apostolov, kot lahko beremo v *Apostolskih delih* (Apd 8,15,17; 10,19,44-47; 11,12,15; 15,8). Nato smo povabljeni, da spoznamo, da je pričevanje, dano Kristusu, predvsem pričevanje o Vstajenju (Apd 1,22). V *Apostolskih delih* so priče predvsem Dvanajsteri (Apd 1,22; 10,41), drugi se sicer tudi imenujejo priče, a v nekoliko drugačnih in različnih pomenih (Apd 13,31; 22,20). Danes smo vsi priče vstalega Kristusa. Nenazadnje smo pozvani, da razširimo prostor apostolskega pričevanja. To ni več samo pričevanje od Jeruzalema do Rima, od Judov do poganov, kot kaže načrt *Apostolskih del*, ampak pričevanje povsod in na vseh področjih življenja današnjih moških in žensk. Bog danes znova močno posreduje, da bi napredoval v tej zgodbi s pošiljanjem Svetega Duha (Apd 2,1-13; 10,44; 19,6) in z obujanjem prič vstajenja, ki so pripravljene umreti, da bi pričevali za Kristusa.

Luka, avtor *Apostolskih del*, se zavzema za vključevanje krščanstva v rimsko družbo. Kristjane spodbujajo, da živijo svojo vero v družbenokulturnem okolju, kjer je zdaj ogrožena prihodnost njihove vere, to je rimskega imperija. Luka je prepričan, da bo dostop do univerzalnega Boga olajšala univerzalnost cesarstva. Za Luka je Beseda postala meso v človeški usodi, ki jo je treba opisati. Kot teolog navaja, da je zgodovina kraj Božjega razodetja. Zgodovina pod njegovim peresom postane kerigma in ta se uresniči v zgodovini. Luka je želel biti božji zgodovinar in pripoveduje zgodbo, v kateri bralec zazna napetosti in premike, poti spreobrnjenja in pričevanja. Vabi nas, da pričujemo za mrtvega in vstalega Kristusa, da živimo po njem, da bi ga bolje oznanjali in da bi ljudje želeli verovati vanj in biti del Cerkve. Bog, Bog, razodet v Jezusu Kristusu, je Bog vseh in vsakega posebej. Razširitev odrešenja na človeško univerzalnost je tako božje delo, pri katerem močno prispeva Sveti Duh, kot tudi rezultat dela in trpljenja poslanih. Božanska dejanja in človeška prizadevanja so se združila, da bi rodila Cerkev, ki združuje moške in ženske iz vseh slojev (Apd 14,27). Misijonski program, ki ga je zgradil Vstali, začeni od Jeruzalema do Rima, morda ostaja nedokončan. Zato ga je treba nadaljevati, ne v svetu pripovedi, ampak v svetu bralca: to je v obzorju Cerkve, nikoli doseženemu, obljubi univerzalnosti, ki obdaja krščanstvo.

Duh je moč; učencem daje moč, da so priče Vstalega, od Jeruzalema do konca sveta in v vseh kontekstih. Duh je sila pričevanja; vsakemu krščenu daje moč, da priča o odrešenju, ki ga je prejel, kot pojasnjuje Peter: »*Spreobrnite se! Vsak izmed vas naj se dá v imenu Jezusa Kristusa krstiti v odpuščanje svojih grehov in prejeli boste dar Svetega Duha.*« (Apd 2,38; 1 Kor 12,1-3,9). Duh dovoljuje, da se isti evangelij razume v množici jezikov in ljudstev. Vsak človek je povabljen, da se odpre skupnemu odnosu z evangelijem v nezmanjšanosti raznolikosti kultur. Bog kliče nas vse, tiste, ki so blizu in tiste, ki so daleč (Apd 2,39), ker ni odrešenja razen v Jezusu, Kristusu (Apd 4,12). Povabljeni smo, da delimo Besedo in sveti obrok, vir življenja in občestva, ki ne more biti priložnost za smrt (Apd 12 6; 16,25).

Pomembno je, da se zavedamo nujnosti pričevanja za naše sodobnike. Kako v letu 2022 prepričati vse krščene, da bodo Kristusove priče in da bodo podpirali Papeške Misijonske Družbe, da bi *vesoljni Cerkev dajali sredstva za njeno poslanstvo*? Kako jim lahko pomagamo, da gredo po *stopinjah Pauline Jaricot*, z očmi uprtimi v Marijo in njenega sina, Gospoda Jezusa? Kako vzbuditi velikodušnost kristjanov, da bodo naše krajevne Cerkve imele *sredstva za nadaljevanje pričevanja za Kristusa*? Zmagovalni zaključek *Apostolskih del* ni zmagoslavje človeka, saj je Pavel ujetnik, temveč *zmagoslavje Besede*, katere širitve nič ne more preprečiti. Zmaga Božje besede se nanaša na Pavla, ki ostaja misijonar v Rimu do konca. *Povabljeni smo, da živimo bratsko občestvo onkraj vseh meja in ostanemo odprti za vse.*

Molitev je v središču besedil (vseh dosedanjih premišljevanj – op. prev.), ki se nam ponujajo danes, na Svetovni misijonski dan; je v središču krščanskega poslanstva. Če boste lahko ponovno

prebrali ta besedila v naslednjih dneh, se vam bo to res izplačalo, čeprav je že to premišljevanje dolgo. Gospod ne zaničuje naših molitev, ne molitev sirote in ne vdove; Gospod posluša vsakogar. Svetovano nam je, da dajemo Najvišjemu glede na svoja sredstva in glede na to, kar nam daje, brez preračunljivosti. Z drugimi besedami: ker je Gospod radodaren do nas, dajmo velikodušno in z veseljem. »Bog ljubi veselega darovalca« (Kor 9,7; Prd 22,8). Svetopisemska modrost nam pravi, da je Gospod tisti, ki vrača; vrnil nam bo sedemkrat več, kot smo dali mi. To kaže, da Gospod ni v logiki dajanja in jemanja, daje veliko več, od tod to pojasnilo, ki nam je dano in ga moramo vzeti resno. Povabljeni smo, da resnično ljubimo, tako da se odločimo za sinovski odnos z Bogom, našim Očetom, za bratsko zahvalo v središču dialoga o odrešenju (Pierre Diarra, *Gratuité fraternelle au cœur du dialogue*, Pariz, Karthala, 2021). Preberimo: »Ne poskušajte vplivati nanj z darili, ne bo jih sprejel«. Gospod je dober; zato ni treba poskušati vplivati nanj ali ga podkupiti. Ne prikrajša ubogih, posluša molitev zatiranih. Pravzaprav nikogar ne prikrajša.

Gospod od nas zahteva, da zaupamo vanj; molitev je izraz tega zaupanja. Vemo in morda smo to doživeli: čim revež zajoka, Gospod sliši; reši ga vsega trpljenja. Gospod je tam, da osvobodi tiste, ki se ga bojijo. A to ne pomeni, da ga odrešenje drugih, manj pobožnih, manj vernih ali celo nevernih, ne zanima. S psalmistom lahko povabimo svoje sodobnike z besedami: *Okusite in glejte, kako dober je Gospod. Blagor možu, ki se zateka k njemu!* Kdor koli že si, poveličuj Gospoda: nič ne manjka tistim, ki se ga bojijo. Kdor išče Gospoda, mu ne bo manjkalo dobrega. Z Gospodom Jezusom imamo vse. Da, vsi se moramo zahvaliti Gospodu, ker je dober in ne pozabi nobenega od svojih otrok. Povabljeni smo, da gremo čim dlje v svoji velikodušnosti, v ljubezni do Boga in v ljubezni do bližnjega. Ne smemo vstopiti ali ostati v logiki, kjer vedno merimo, kaj damo in kaj prejmemo v povračilo ali v zameno. Papež Frančišek namreč v *Fratelli tutti* (Vsi bratje, št. 140) razlaga, da Bog po drugi strani daje zastoj do te mere, da pomaga tudi tistim, ki niso zvesti, in »daje svojemu soncu, da vzhaja nad hudobnimi in na dobrih« (Mt 5,45).

Zato je pomembno razmisliti o moči našega pričevanja, pa tudi o odnosu farizeja in cestnarja, evangelijskega odlomka, ki ga vsi dobro poznamo. Poslušajmo, kaj je rekel farizej, ki je stal in molil pri sebi: »Bog, zahvaljujem se ti, da nisem kakor drugi ljudje: grabežljivci, krivičniki, prešuštniki ali tudi kakor ta cestnar«. Včasih pozabljamo, da so bili farizeji verniki, ki so se trudili izvajati vse, kar je predpisala Mojzesova Postava. Pogosto jim je uspelo, včasih pa so se s tem tudi hvalili in se celo hoteli opravičiti pred Bogom, rekoč: "Naredim to, in to, in še to. Nisem to, niti to; Nisem kot ta cestnar". Kar zadeva cestnarja, se ponižno prepozna kot grešnik. Pravzaprav se je tolkel po prsih, rekoč: »Bog, bodi milostljiv meni grešniku!« In Jezus reče: »Povem vam, ta je šel opravičen domov, oni pa ne; kajti vsak, kdor se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan.«

Pierre Diarra,
Svetovalec Papeškega sveta za medverski dialog
Papeška misijonska zveza-Pariz
Katoliški inštitut Pariz
Pariz, 7. november 2021

Besedilo prevedel: Luka Biščak